

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Gràcies, raimon Regió 7 - 12/05/2017	3
La millor clàssica Time Out Barcelona - 11/05/2017	4
UN PREMIADO DÚO DE VIOLÍN Y PIANO Diario de Burgos - 12/05/2017	5
Construir una piràmide i no esllomar-se El Periódico de Catalunya - Catalán - 12/05/2017	6

FULLS DE L'ANOIA

Antoni Dalmau Ribalta
ESCRIPTOR

GRÀCIES, RAIMON

Diumenge passat vam anar al concert d'en Raimon al Palau de la Música, en el que era el tercer recital de la dotzena que fa durant aquest mes de maig per acomiadar-se dels escenaris. La sala era plena de gom a gom i el cantant de Xàtiva, que ara té 76 anys, ens va semblar en plena forma, de manera que el seu cèlebre crit i el seu vigor resten sortosament intactes. Acompanyat d'un quartet de músics excel·lent, va fer-nos un repàs complet de tota la seva trajectòria, amb una trentena llarga de cançons escollides entre les 150 que ha compost. Va arrencar amb les més recents i, per tant, més desconegudes, com si volgués enviar-nos el missatge que ell, en aquests darrers temps, ha continuat la seva tasca de composició, encara que nosaltres

no n'hàgim estat tan al cas com anys enrere. I moltes d'aquestes cançons, i d'altres que van venir després, parlaven de temes com l'amor, el pas del temps, la vida quotidiana o el paisatge dels seus records, també com si volgués fer-nos entendre, ara que se'ns acomiada, que la seva aportació al patrimoni musical del nostre país no s'ha limitat pas a les cançons de denúncia o de temàtica social, allò que abans en deien la «cançó protesta». I així és, en efecte: la varietat dels seus registres és molt més gran i igualment reeixida, com ja ho sabíem des del primer moment i com ens ho havia demostrat, per exemple, amb les seves esplèndides versions dels nostres clàssics. Va ser un vespre emotiu, esplèndid, que ens va portar el glop vi-víssim de la nostra joventut,

d'aquells anys en què tot just s'albirava la recuperació de les nostres llibertats, de la democràcia i del nostre autogovern. I la veritat és que la immensa majoria dels qui integràvem el públic eren persones de més de seixanta anys, que feien el mateix exercici que nosaltres de recuperar un passat ja molt antic, una gent que, com nosaltres, bevia abundoses dosis de records i de nostàlgia. Perquè, ens agradi o no, aquesta és una realitat indefugible: les noves generacions no han incorporat Raimon al seu paisatge musical, potser perquè la seva eclosió i el seu compromís perso-

«Escoltades avui, tenim la sensació que aquestes cançons ens transporten a uns moments intensos i plens d'exaltació»

nal i artístic es van vincular tan estretament a una època de transició que, un cop «normalitzat» el país, va semblar que s'allunyava de la sensibilitat dels nous temps. Va ser un fenomen que, certament, va afectar tots els membres de la Nova Cançó que sovint van sofrir un oblit imperdonable, però que va fer-se sentir més especialment en el cas de Raimon. Una llàstima i una pèrdua col·lectiva, esclar, perquè les seves cançons mantenen una vigència perdurable, tant per la seva vàlua estricta com pel fet que, en el fons, les causes que avui ens cal defensar no són pas tan distants de les que estaven en vigor ara fa... quaranta o cinquanta anys! Escoltades avui, tenim la sensació que aquestes cançons ens transporten a uns moments intensos i plens d'exaltació, però

també a una qualitat artística, en lletra i música, que trobem a falltar sovint en la música d'avui. Tot ha canviat tant, en aquest terreny, que se'ns fa impossible equiparar els cantants que van sorgint a cada moment amb aquells dels anys de la Nova Cançó que, en molts casos, ens han continuat acompanyant. Retenim obres aïllades, moments de plenitud creativa, però ens costa de reconèixer trajectòries personals com les que van forjar-se en aquells moments. Que hàgim tingut la fortuna de poder acomiadar un Raimon en plena forma ha estat un privilegi. Com ja va ser-ho haver descobert aquell jove de Xàtiva de cabell esbullat i crit poderós. Gràcies, amic, per tantes hores felices, per la defensa de tantes causes nobles.

EL TOP 3

La millor clàssica

Max Richter : 'Vivaldi Recomposed'

Daniel Hope és el músic convidat aquest cap de setmana a L'Auditori. El programa inclou un dels quatre concerts de violí que formen *Les quatre estacions* de Vivaldi i la *Simfonia de cambra* de Dmitri Xostakóvitx. La segona part serà l'estrena a casa nostra de *Vivaldi Recomposed*, revisió a càrrec de Max Richter.

→ L'Auditori. M: Glòries.

Dv. 12, ds. 13 i dg. 14. 20.30 h. 10-56 €.

Arcadi Volodos

El pianista rus és un dels solistes més admirats de l'actualitat. Fa temps que va decidir no ser un 'cavall de carreres' i triar molt bé les seves actuacions (no en fa més de 40 per temporada). Ara torna a Barcelona, on congrega un públic ben fidel, per oferir un programa en solitari amb peces de Schumann, Brahms i Schubert.

→ Palau de la Música Catalana.

M: Urquinaona. Dj. 11. 20.30 h. 21-82 €.

Festival Bach: 'Concerts de Brandenburg'

L'AKAMUS (Akademie für Alte Musik de Berlín) és, actualment, un dels millors conjunts de l'anomenada música antiga. Afortunadament, l'anem veient en concert per aquestes latituds, sols o acompanyant algun solista o cantant. Aquesta vegada actuen amb un programa monogràfic dedicat a la música de Bach.

→ L'Auditori. M: Glòries.

Dj. 11. 20.30 h. 10-58 €.

La violinista Clara Cernat.

Thierry Huillet, intérprete de música al piano.

UN PREMIADO DÚO DE VIOLÍN Y PIANO

Clara Cernat y Thierry Huillet actúan en el Auditorio de Fundación Cajacírculo (c/ Julio Sáez de la Hoya), a las 20.15 h.

Durante las últimas temporadas, el dúo musical compuesto por Clara Cernat en el violín y Thierry Huillet en el piano, ha sido acogido en grandes auditorios del planeta: Opera de Hanoi, Teatro de la Moneda en Bruselas, Palau de la Música y Teatro Liceu & Auditorio en Barcelona, National Center of Performing Arts en Pekin, Palacio Foz en Lisboa, Teatro Coliseo en Buenos-Aires, sala Cecilia Meireles en Río de Janeiro, Sociedad Filarmónica de Lima, Au-

ditorio Pablo Casals en Tokyo.

Han dado numerosos recitales en Japón, China, USA, Vietnam, Brasil, Libia, Rumania, Croacia, España, Grecia, Bélgica, Argentina, Uruguay, Perú, Eslovenia, Italia, Portugal, Francia... También se han presentado en los famosos festivales internacionales tal como el Festival Cruces en China o el Festival Enesco en Bucarest.

Laureados de grandes
premios internacionales
(1er Gran Premio del Con-

curso Internacional de Piano de Cleveland, USA, para Thierry Huillet y 1er Gran Premio del Concurso Internacional Jean-Sebastien Bach para Clara Cernat) son una pareja que comparten el escenario y sus vidas.

¡Se conocieron en Moscú, ciudad romántica! El dúo presenta un CD y un DVD que fueron recibidos con entusiasmo por la crítica. Además, Thierry Huillet desarrolla una importante carrera como compositor.

BARCELONEJANT

CARLES
Cols

Construir una piràmide i no esllomar-se

Gustave Flaubert va deixar dit que els llibres no es conceben com els nens, sinó com les piràmides, a costa d'amuntegar blocs de pedra uns sobre els altres, una comparació magnífica, sens dubte, però l'escriptor es va quedar més tranquil que Madame Bovary i no va aclarir, ja de passada, exactament això, com es construeix una piràmide, increïble misteri de l'arqueologia des que **Heròdot** va deixar escrita una vaga descripció sobre aquella gesta de l'arquitectura. Les xifres, perquè no és una cosa que es recordi sense més ni més, com les taules de multiplicar, s'han de subratllar. Només a Kèops, la més gran de les piràmides, s'amunteguen més de 2,3 milions de blocs de pedra de més de dues tones de pes cada una. Es diu aviat, però ¿com es fa? Doncs al carrer de Bou de Sant Pere (per situar-lo al mapa, a un minut del Palau de la Música) hi viu **Herminio Fernández Fernández**, gallec i jubilat, que no només té patentat un mètode per construir piràmides, sinó que al rebedor de casa té un prototip a escala de la seva *rampa elevadora manual*, un enginy que ja li hauria agradat a **Howard Hawks** per a la seva *Terra de faraons*.

Una teoria comuna, extraterrestres al marge, és que els egipcis van pujar els blocs de les piràmides amb legions d'esclaus a través de rampes, un disbarat per poc que es facin quatre càlculs de trigonometria. Una inclinació del pendent superior al 10% hauria posat el repte només a l'abast d'Obèlix. Si fos així, per a la de Kèops, per exemple, la rampa hauria tingut una longitud d'un

► Herminio aixeca 100 quilos a la seva 'rampa elevadora manual'.

quilòmetre i mig. Total, que hauria sigut més gran i més impressionant que la mateixa piràmide.

El quart pis sense ascensor on viu **Herminio** és una curta però extenuant ascensió que convida a la reflexió, que predisposa, què carai, a abraçar qualsevol sàvia solució si es tracta d'aixecar quilos de pes amb la força dels braços. I això és el que resol la desconcertant *rampa elevadora manual*. **Herminio** col·loca 100 quilos de pes a la plataforma i convida a agafar per les puntes les dues palanques de l'invent. Un simple *alehop* i

Un giny d'Herminio Fernández respon al gran misteri de l'arquitectura

Aquesta mena d'Arquimedes gallec treballa sense plànols, pura intuïció

els blocs de ciment pugen un esglaó. S'acomoden les palanques en la següent dent (això es fa en un segon) i, *alehop* de nou. L'esforç és insignificant. És la pera.

En l'arquitectura moderna s'utilitza en ocasions excepcionals, en gratacels singulars, per exemple, un dispositiu que sembla batejat pel mateix Lex Luthor, l'encofrat autogrimpant. El més cèlebre de Barcelona va ser el de la torre Agbar. Aquell invent s'abraçava a la columna vertebral de l'edifici i literalment l'escalava com un nen puja a

un arbre. Cada cinc dies pujava un pis. El que **Herminio** ha dissenyat, sense plànols, amb pura intuïció de fuster, és un puzzle de fusta, un conjunt d'esglaons, engranatges i palanques, tot tallat a mà, que tan aviat com pugen les pedres es desmunten les peces de sota i es col·loquen a dalt per prosseguir sense pausa l'escalada. Brillant. Ni més ni menys que l'encofrat autogrimpant de l'antiguitat. **Herminio** assegura que una sola persona mínimament en forma pot moure blocs de 300 quilos. No en fa una demostració a dins de casa perquè ja la va fer temps enrere, amb nefastes conseqüències per a les rajoles. La fa a la teulada. La qüestió, en resum, és que assegura que una vintena de persones, cada una amb la seva palanca, podrien aixecar plegats un bloc de 6.000 quilos.

Això serveix en safata el debat sobre quantes persones eren necessàries per aixecar una piràmide en un termini raonable de temps. **Plini el Vell** calcula que en una de les més notables que va conèixer, que situa a Aràbia, hi van treballar durant 20 anys uns 360.000 homes. No hi va ser, per descomptat, per veure-ho. **Herminio** tampoc, és clar, i en igualtat de condicions, discrepa de **Plini**. Defensa que n'hi havia prou amb una plantilla d'uns 4.000 treballadors per completar una piràmide en 20 anys.

«No, no he estat mai a Egipte, i no hi aniré, em fa por l'avió», explica **Herminio** al saló de casa, entre ballestes de fabricació pròpia i catapultes de miniatura, que, per cert, funcionen. Aquest home està fet un **Arquimedes**. El llançament de llapis com fletxes al passadís donaria per a una altra crònica. De moment, si algú necessita una piràmide, **Herminio** és el seu home. ■